

вом більша частина державного апарату знаходиться в Польщі, а що до другої, на чолі якої став п. Мазепа, — немає жадних відомостей.

Само собою зрозуміло, що в переговорах мусів наступити на якийсь час антракт — до з'ясування дійсного положення, яке створилося на Україні.

Проте, цей тяжкий момент в нашому життю виявив, що в Польщі у нас є справжні друзі, які гостро відчують драматичний стан українського народу. Не тільки соціалістичний „Robotnik,“ але й демократична „Gazeta Polska,“ ліберальний „Kurjer Polski“ й консервативний „Kurjer Poglany,“ — всі вони твердо станули на ґрунті чесного підтримання Українців в їхній боротьбі з Денікіним. Навіть чорносотенна й денікінська ен-дековська „Gazeta Warszawska“ трималася менш-більш толерантного тону що до української справи.

Коли прийняти під увагу напруженість в польсько-галицьких відносинах, повну залежність Поляків від Парижу, який спирає енергійно Денікіна й негував українську справу, недавню війну, яку провадила Директорія з Польщею, обережність, яку вона виявляла в своїх відношеннях до Варшави, — необхідно визнати об'єктивно, що, взагалі, в свідомості польського культурного громадянства, як і польських урядових чинників відбулася значна еволюція в поглядах їхніх на українську справу. Це не значить, що Польща допоможе збудованню організованої української сили (хоч де-які органи польської преси домагаються й цього), але, безсумнівно, визнає й підтримає українську силу по-за межами Збруча.

Головніші етапи вже перейдені; дальніше залежить від тих подій, що розгортаються на Україні в найближчому часі.

У всякім разі необхідно пам'ятати одно, що український нарід не може вести безупинної боротьби на всі фронти й, особливо, з тими західними сусідами, через землю яких проходять шляхи до Європи, її сильної цивілізації й міцної культури. Не кажучи вже про те, що вони входять в склад тої великої конфігурації, яка зв'язує Європу з Азією, Балтійське море з Чорним і забезпечує вільний розвиток кожного з цих народів, не зважаючи ані на московську, ані на німецьку „небезпеку.“

Остап Грицай.

Про Анандра та Змія.

Анандр, повертаючи в вечері без невільника з Атен до села, де в нього був двір і дружина, побачив біля лаврового гаю, який тягнувся вздовж дороги, — Змія. А мав це бути могутній, дуже лютий Змій, ще більш ненажерливий ніж кольосійський мінотавр або гісперідська потвора. Хто тільки не переходив коло гаю у вечері і щасливо минав його, той клявся Зевесом Геркеймо, що тілице у цього змія завбільшки двох Апісових волів, а роззявлена паща в силі обхопити стоячого чоловіка. І Анандр, побачив що саме в цю хвилю,

в яку він став іти попід гаєм, на одному місці наче щось висунулось з за дерев та наче підняло величезну шию над дорогою. Він затремтів весь з тривоги, кинув все, що нині закупив у атенських купців і, лишаючи поспішно шлях дороги, став втікати через поле, до Еліссі, цього свого рідного села. І не оглядаючися вже ані разу та обітуючи в душі багату жертву богам, як що вони врятують його від неминучої смерті, Анандр кінець-кінців щасливо добіг до села і, все ще не оглядаючися, вбіг гуркотом в передсінок своєї хати.

Він був повен смертельного страху і не в силі був спершу промовити й одного слова.

Довго — довго довелося його дружині Каллії турбуватися коло нього, допитуватися та молити, що-б він врешті відкрив їй причину свого горесного збентеження. Бо Каллія сама була трохи боязка, вірила в сні і в демонів, поклонялася як слід богам і була певна, що людина — це майже безвольний раб Мойри. Тому вона кинула вишивати нову хляйну, яку готовила для себе на святічні дні грядучої Олімпіади, застала стіл обильно фітами і оливками, сиром та ячмінном хлібом з часником і, наливаючи для Анандра в роговий пугар гарно мішаного вина, спитала його ще раз, що йому на дорозі трапилося?

А тоді Анандр, все ще не доторкаючися до страви і напитку, та вдивлений сливе неворушно в блакитні як небо Елліади пильні очі Каллії, прошепотів:

— Здійми обув з ніг твоїх, Калліє, і ступай так тихо, наче-б тебе й не було в хаті; закрій вікна найгустішими сітками і зачини двері деревляним та залізним риглем, що-б моя і твоя світлиця була мов твердиня, боронена Гектором. А коли це зробиш, присядь як мога ближче до мене, і я скажу тобі мою тайну.

І Каллія слухняно, хоч чудуючися в душі, вчинила так, як їй Анандр півшепотом звелів. А опісля спитала тихо:

— Щож то було?

— Змій, — відрік Анандр.

Голос у нього тремтів при тім так як виноградний листок, коли Борей повіває над тракійськими винницями. Очі все ще були неворушні, начеб гляділи в лице Горіони, а уста бліді, мов білий хітон Каллії. І Каллія спитала стрівожена, пригорнувшись до Анандра:

— Змій? Ах! — Цей біля лаврового гаю? Анандре — він може що зробив тобі?

А Анандр прошепотів на те дріжачи:

— Ні. Але я бачив його біля гаю.

Хвилину вони обоє мовчали, ніби надслухуючи боязко, чи не чути Змія в окружаючій хату городі. Але на дворі було тихо, й найлекший Зефір не рухав оливними та фітовими деревами довкруги. І може тому Каллія, скріплена головно виглядом здорового Анандра, трохи відважніше шепнула:

— Так покличмо після вечері нашого сусіда, бадьорого Леонтіяда і порадьмося, що діяти. Адже Леонтіад нам друг! — Ні?

— Він, правда, наш друг, Калліє, — відказав Анандр, — „але тепер вже запізно до нього йти. Та й не близький же до нього шлях. Хоч ближче він за всіх, але навіть як і глядіти з нашого даху в ясну ніч, то добре треба вдивлятися, що-б дозріти святий лавр на його подвіррю. А це вже і ніч надходе!

Каллія зітхнула і журливо глянула на зачинені вікна.

— Ніч...

— І невільника в нас немає, бо ти все думав, що він нас обкраде і поубиває. І від людей ми далеко, бо ти всіх боїшся. І що-ж буде тепер, скажи, Анандре?

Глуха мовчанка знову оповила їх хату. Анандро́ва тривога стала помалу глядіти на них невидними, мертвими очима з усіх кутів долівки і стелі, скрізь зачинені вікна і заригльовані двері, з глибин землі під долівкою та скрізь стелю з плоского широкого даху, та наче вгортала змієвими, нечутними як ніч обіймами хату і город, виницю і поле, і цілий простір довкруги. А Анандр надслухував ще якусь хвилю, а опісля налив собі сам пугар вина з глиняної амфори і сказав:

— Що тепер діяти? — Скажу тобі зараз, що діяти. Передовсім не будемо думати про те, як іти до Леонтіяда, бо знай, Калліє, що Леонтіяд занадто вже сміливий. Колись покарають його боги нестерпні. Хиба-ж ти не знаєш, що зробив-би Леонтіяд, почувши від нас про Змія? Цей невторопний молодик став-би перед всього великим розгномним, як звук сурми голосом, закликати тіни батьків та прадідів своїх, Архіомена та Полідора, Тейгіста та Кратіда; став-б цілувати зброю їх, що лишили вони йому на памятку, та клявсяби перед гермами кожного, що не побачить мармурових стовпів свого двора доти, аж поки не втопить меча свого в серці Змія. А хиба-ж безпечно, хиба-ж розумно знимати такий крик в близі могутніх Зміїв? О Калліє — ми щасливі, що наш двір самотний та що ніхто тут не здійме крику. Ти щаслива, що Леонтіяд не твій чоловік! А що, як там біля гаю був не Змії, а один з богів? Хиба-ж не явився Європі Зевес наш громовладний у постаті вола, а вибранці своїй Леді як лебідь? Скажи, Калліє — ні?

Каллія промовила щось тихо, злегка почервонівши, а Анандр оглянувся знову по цілій світлиці, вичитав з піскового годинника, що вже близько до півночі, згасив одну полумінь двораменної оливної лампи і говорив далі в півсвітлі одного, наче й собі тривожно блимаючого світла:

— Повірь, повірь мені, Калліє, що немає в Леонтіяда такої ради, яка-б врятувала нас. Безсмертні і могутні тільки боги, а смертна і безсильна проти них людина. І не згадуй мені тут, Калліє, про Геркуля або про Тезея. Це також як боги, а не такі гульвіси як цей Леонтіяд. Хто знає, що може ще статися: нуж Змієві прийдеться давати що року жертву з людей, так як колись Мінотаврові — чи ж те таке неможливе, дорога подруго? А тоді, бач, на мою гадку, такі завзяті як Леонтіяд в кару за їх зухвалість будуть вкинуті як перші

жертви Змієві на поталу. Ми-же, ми будемо богами не смертєльними помилувані. Не думаєш, не сподіваєшся ти цього, Калліє? —

Та Каллія, не відповідаючи на те, спитала тепер вже трохи сміливішим голосом:

— Тиж певно бачив цього Змія, Анандре? Не стовбур це був ні тїнь, не примара ні злосливий жарт гуляючого Пана?

Але Анандр відказав трохи сердито:

— Як! — хибаж ти нині вперше чуєш про Змія? Не говорив вже про нього Клеронт, той старий правдолюбивий, коли забирав від нас вівці на літо в полонини Аркадії? Не жахаються хіба всі жінки Елісси за долю своїх чоловіків через це страховище? Не обминають химерної дороги повз гай навіть наші жваві юнаки, мандруючи до Атен в Палестру? О — елевзійській Деметрії хай буде слава, що мої вівці зараз в Аркадії. За те тепер, Калліє, не рушимося ні на крок з хати. Ось моя рада, і так воно буде по моїй волі, Калліє. Доки там цей Змій непокоїтиме дорогу близь гаю і ціле наше село, ми заховемося в нашій хаті, Гестії під опіку віддавшись. Змій буде пожирати біля гаю чоловіків і юнаків, дітей і жінок, ефебів та загартованих в боях вояків, а нас заховать милосерні тіни нашого городу та нашої винниці. Бо пощо й зза кого нам виходити з хати? Все, що нам треба до життя, в нас є припасом, а ще до того — й город і винниця. Будемо жити так, ніби світа поза нашим двором немає. А блакиту небес над нашою хатою є доста. Розумієш мене, дружино моя? Скажи — розумієш мене, Калліє?

Та Каллія, слухаючи цих слів Анандра, погадала собі зараз, що коли так станеться, як він хоче, то їй неможна буде побачити в Атенах надходячі Олімпійські торжества, ні бути в Діонізовім театрі, ні почванитися перед гордою сестрою з Корінту срібногубою хляйною — і вона спитала трохи здивована:

— І як довго так маємо жити?

А на те Анандр відказав:

— Поки Клеронт не вернеться з Аркадії. І щойно тоді нам гарно буде скриватися в хаті перед Змієм, бо Клеронт піде всюди, де я його пішло, і нам знов не треба стрічатися з світом, людьми, та головою з цим безбожним Леонтіядом.

Анандр проголосив ці останні слова повен ворожого злорадного блиску в очах, а Каллія змовкла, бо вона знала, що там, де йшло про здійснення якогось замисла проти Леонтіяда, чоловік її певно дотримає слова. Анандр не був чистої крови Грек. Його батьки при-мандрували до Атен з над Чорного моря, і хоч стали тутки горожанами, та не забували ніколи тих степів, з яких прийшли, і любили про них розказувати та їх хвалити, головню тоді, коли дехто з уроджених Атенян противився цій хвалі варварської чужини. А між цими Атенянами все найголосніше говорив Леонтіяд, як що доводилося гримати на скитських варварів. Леонтіяд не любив їх неповоротности та їх мрійности, їх нахмарених лиць та їх все наче сумуючих очей, і не любив Леонтіяд їх мовчазности та їх вдово-

лення самотою. А коли він одного разу, ідучи Святою вулицею в Атенах, стрінув Каллію саму, чекаючу повороту Анандра з Прітанейон, він сказав до неї:

— Анандр погубить тебе, Калліє!

Бо Каллія була гарна і дужа тілом, мов Алькаменова Афродита, і була дочкою Елліади з роду, і властиво краще їй було стати подругою Леонтіяда, як Анандра. Але її скупий батько не любив Леонтіяда за те, що він був все веселий і сміливий, безжурний та марнотратний, мов Алькібіяд, й волів її віддати за трудящого самотника Анандра. Та за теж ці два мужі, хоч і осталися ніби друзями та сусідами і на далі, — та вони ніколи не говорили один про одного добре. І тому Анандр ще раз сказав, радіючи злорадно своїм замислам:

— Замкнемося геть! Будемо жити, як душі в Єлізіон і на гнів Леонтіядові та його розпусним друзам, які скорше чи пізніше стануть жертвою чатуючого Змія. —

І Анандр замкнувся. Але йому ще тої самої ночі явився у сні цей, що налякав його сьогодні біля лаврового гаю, і Анандр, тремтючи з тривоги, не спав вже до рана. А скоро тільки перші рожеві сьйва Геліоса тихо заясніли ген там на вершинах Єрехтейона, — Анандр замкнув кождий навіть найменший приступ до свого двора, приніс до хати цілий кіш поживи на весь ідучий день і сказав до Каллії:

— Нічого не вдіє нам Змії!

І зараз же став трівожно прислухатись.

Але за вікнами було тихо.

Так Анандр втретє почав розповідати Каллії свій страшний сон про Змія. Оповідав їй півголосом, як цей потвір виліз зза дерев, як гнався за ним, як вже от от його здоганяв, і як Анандр саме у хвилі цієї найгіршої небезпеки пробудився. А Каллія слухала його мовчки, задивлена глибоко в стінне етрурійське мальовило, а опісля ледви помітно здвинула білими, як непорочний шовк камелії, раменами і спитала вдумливо.

— А що буде, як всі мужі Єлісси і всі мужі Атен так замкнуться у своїх дворах, як ти? Невжеж боги самі його вбють — цього Змія?

Та Анандр відказав гнівно:

— А що, як самим богам лишимо це? Хибаж не краще вбивати зміїв богам, як смертним людям? І чому не виждати спасення від богів? Атже богам треба правити світом — чи ні?

І Каллія замовкла знов і, зітхнувши, взялася до роботи над святошним поясом.

Але їй властиво не треба було тепер вже ні цієї нової хляйни, ні нового пояса, ні нових сандаліїв, подарованих їй недавно сестрою з Корінту. Бо Анандр у своїй трівозі справді мов розпрощався на віки з світом, там — поза межами свого двора, та став жити, як жрекині Прозерпіни. День за днем сходив йому між стінами кімнат. Згодом він покинув ходити в город та у винницю, трівожився світлом сонця і блакиттю неба, білими хмарками і темною тучею,

тишою ночі і гамором творчого дня, і майже що ночі бачив у снах своїх Змія.

І що ночі той Змій ставав дужчий і могутніший, що ночі він сміливіше здоганяв втікаючого Анандра і що ночі — в саму північ будився Анандр з сну, кричучи трівожно:

— Калліє!

А вона тоді згадувала ці Леонтіядові слова, що він їх сказав їй на Святій вулиці.

— Погубить тебе Анандр, Калліє. —

І тихо та глибоко, так як самотні лаври на вершках Олимпу потопають в промінню сонця, стала душа Каллії задивлятися в невидимий образ Леонтіяда і стали її очі глядіти за ним. А коли Каллія, раз, на городі побачила ідучого мимо їх двора знакового їй Лікофрона, — вона обережно, ховаючись від Анандра, розповіла йому про тривогу свого чоловіка та про Змія, і просила Лікофрона переказати те все Леонтіядові та благати його, щоб він прийшов до анандрового двора.

І Лікофрон як післанець пішов до Леонтіяда.

А Леонтіад тоді щойно вернувся з Антіохії, куди саме їздив, що-б переконатися, чи справді його любка Арсіное була так похожа на Айтихідову Тіхе, як це говорив його сирійський друг Каллімах. І по-вен радости був тоді Леонтіад бо — як бачили його очі — Арсіное справді була достойна сісти поруч архитвору боговитого мистця. І отсе він у таламосі свого двора щойно був зайнятий тим, що вбирав Арсіное, яка сиділа на позолоченім стільці, так, як прибраною бачив богиню Антіохії, — коли несподівано з'явився в таламосі його александрійський невірник Ілявк і сповістив йому, з чим прийшов Лікофрон. А Леонтіад, вислухавши його з увагою та кутаючи з погідним усміхом Арсіное, яка зараз з появою Ілявка встала з позолоченого стільця, наблизилася з душевним неспокоєм до Леонтіяда та взяла його міцно за руку — відказав:

— Скажи Лікофрону, що Леонтіад здоровить Каллію і сповіщає їй, що ще нині він вирушить з кількома ефебами під лавровий гай, бо чув вже багато про цього Змія, який непокоїть околицю. І скажи Лікофрону, що ще заки щит Палляди Атени засяє сьогодні в червонім сяєві вечора, — як що ласка Олімпійських буде з нами — з тілом поконаного нами ворога прийдемо до анандрового двору і — виволомимо його.

І Леонтіад дав Ілявкові знак рукою, що-б відійшов, а коли лишився на самоті з Арсіное, сказав до неї, доторкаючи ніжно устами її негайно стрівожених, чорних мов агатня камеа очей:

— Чого ти лякаєшся, Арсіное? Коли я вернуся переможцем як Тезей, то цілунки наших уст вдвоє солодше напоюватимуть ясними ночами душі наші; коли-ж судьба звелить мені ступати в царство Тіней, — то чи-ж не гарне те, що любов моя до тебе стане не-смертельна? З'одягнись в цю зелену, як єгиптійський смарагд, кирею і всміхнися мені, Арсіное . . .“

І от в недовзі вулицями Елісси став нестися якийсь незвичайний гомін, чути було голоси жінок і дітей, старців і мужів, хлопців юнаків, ефебів та загартованих в боях вояків і чути було між метушно голосів та окликів, криків та гомону все наново це ім'я:

— Леонтіяд!

А тоді Анандр почув, як його серце стало тьохкати швидко і болюче так, як тоді, коли він біля лаврового гаю побачив цю во-рожу потвору, цього Змія, і він заховався зараз в найтемніший кут свого таламоса і сказав до Каллії так тихо, що вона ледви розібрала його:

— Чуєш? Леонтіяда пожер Змій.

Але Каллія відказала на те:

— Ні — Леонтіяда не пожер Змій. Навпаки — це Леонтіяд іде походом на лавровий гай, що-б убити Змія. Звістив мені про це Лікофрон, як я рано була у городі. Чи не краще тому було-б нам вийти з хати і поглянути на Леонтіядову дружину та її похід?

А тоді Анандр відповів:

— Ні, ти нерозумна жено, не краще буде глядіти на безбожну метушню, яку счиняє той зіпсований Александрією розпусник та його ледачі прислужники. Пожди — жінки й діти Елісси ще нині будуть гірко жалувати, що зухвалість цього ланця причиниться до їх загибелі, бо-ж це очевидне, що Леонтіядові не вдасться убити могутнього Змія, а Змій тоді пімститься за його злочинну зухвалість так, що пожере нині пів Елісси. Не можна забувати ані на хвилю про те, що це може не Змій, а який бог, та що краще нам подумати про якісь добровільні жертви для нього, а не про такі насильні вчинки, як оця Леонтіядова виправа. Чи не так, Калліє?

— Леонтіяд каже, що пажерливих богів треба вбивати! — зауважила тихо Грекиня, але Анандр гукнув злісно з темного кута:

— Буде йому за те нині від пажерливих богів, побачиш!

І Анандр замовк і повний тривоги боязко слухав.

А коли там, за межами анандрового двора над погідним краєвидом Елісси, овіяним прозоро синьою, як опал блакиттю, золотосяйний віз Геліоса став тихо котитися з Уранових вершин, — тоді гомін на вулицях Елісси, що на хвилю був трохи притих, знову почався. І знов в ньому були чутні голоси жінок і дітей, старців і мужів, хлопців та юнаків, але тепер ці голоси були такі дужі, такі розгомні, що таламос Анандра іноді під напором цього крику з надвору — тремтів. А Анандр, ховаючися в найтемніший кут, сказав з страшною тривоگو.

— Заткай собі й мені вуха, Калліє, пригорнися до мене і замкни очі, — цей певно йдуть вибирати людські жертви для Змія, і хто знає, чи не прийдуть до нас. О боги громовладні, о боги всемогучі!

А опісля додав:

— Ні — о ні ми не підемо на жертву Змієві. Знай, Калліє, як що товпа вступить на наше подвір'я, — я убою тебе й себе. Ось цим мечем, — глянь.

І Анандр показав Каллії малий нагостренний меч, який так тремтів в дряжачій правиці Анандра, що він його мусів тримати обома руками. А Каллія тутки сказала:

— Анандре, благаю тебе на богів твоїх, заспокойся! Не говори нічого про нашу смерть, заки не знаєш, що скажуть нам люде про кінець Леонтіядової виправи. Адже він може як переможець іде — Анандре, чуєш?

І Каллія випрямилася без сліду тривоги і стояла повна благородної краси тіла свого і вслухувалася жадливе в радісні, бадьорі оклики, що неслись саме близь анандрового двора.

— Анандре, мені здається, що Леонтіяд побідник — кликнула вона, але тут же залунало з кута таламоса:

— Калліє, велю тобі сховатися, закликаю тебе сховатися, нерозумна, божевільна, пропаща жінко . . .

Але Каллія здвинула ледви помітно білими, як непорочний шовк камелії раменами, відважно приступила до дверей і достойною ходою вийшла з хати. А там, на дворі, вже товпа ступала на подвірря Анандрового двора, — а між нею був Леонтіяд, ясніючи в промінню потухаючого Геліосового блиску мов сам побідонсний, могутній Фойбос Аполльо.

. . . Не Змії скривався в гаї, а розбишаки, які страшили людей зробленою подобою Змія, а опісля хапали все, що заляканий мандрівник кидав з переляку . . .

Те перше почула Каллія.

А опісля:

. . . Ніхто перед Леонтіядом не зважився приглянутись Змієві ближче — всі втікали і всі розповідали одну й ту саму брехню, яка згодом стала така страшна, що ніхто й не зважився поглянути Змієві в очі, та перевірити брехню . . .

. . . Всі чекали на Язона, Тезея і Геракля, а ніхто не вірив в Леонтіяда . . .

. . . А Леонтіяд це не бог, не Геракль, не Язон, тільки бадьорий юнак, справжній горожанин Елісси . . .

І тутже Леонтіяд крикув радісно:

— Витай, Анандре! Здоровить тебе з побідою Леонтіяд і просить щоб ти показав йому лице твоє!

І товпа негайно змовкла, ждучи Анандра. Але намість Анандра вийшла з його двора важкою, безрадісною ходою Каллія, поглянула глибоко смутними, мов очі Ніоби похмареними очима на Леонтіяда і товпу і сказала горесно:

— Немає вже Анандра, немає вже моєї дружини, горожане Елісси . . . Тривога забила його, розірвавши йому боязке серце скорше, чим вбивчий меч ударив в нього . . . О Леонтіяде! Який сором мені перед тобою за таку смерть могого чоловіка і володаря . . . О гелленська земле, — який чужий був тобі цей чоловік з боязьким, як в горобця серцем, і тремтючими руками . . . О Анандре, — як важко опечалив ти душу мені . . .! Ні — лишть мене

самою, жінки і мужі Елісси, — ідіть тішитися побідою і почитайте героїв, лицарів та ефебів, — і будьте повні погорди до тривожних мужів і боязких брехунів і несіть на тарпейську скалу все, що бесиле і кволе, — а я, поховавши Анандра в його землі, скажу тому варварському народові над Чорним морем про Золотий щит Елляди, про радісну відвагу і радісні діла, про бадьорих мужів і вигаданих Зміїв, скажу тим забобонним варварам, щоб не боялися ні судьби, ні небес, ні богів — щоб вчилися від дитини з веселим усміхом Леонтіяда убивати хитрих Зміїв . . .

І Каллія відвернула обличчя своє і закрила його шатою і ведена жінками подругами, з якими мала оплакувати мертвого Анандра, відійшла опечаленна у двір. А на святих вершках осяяного вечірньою озарою Акрополіса стали рожеві проміні поволи вгасати, і сірий серпанок сумерка вгортав дорійські колюмни мраморніх Пропилеїв, та білі стіниПартенона, озолочені верхиЕрехтейона і вседовкруги. Тільки боговита постать Палляди Атени видніла ген на найвищій висоті гори могутніми обрисами крізь сумерк і вечір, крізь сутінь і западаючу мряку, недосяжно високо над містом і просторами довкола — наче поглядала б та досягала своїм вічно вартуючим оком далеку Саламіс і Егіну, маєріючій Істмос і заливи, сині гори і скали Арголіди та Аркадії, щасливі острови та блакитні хвилі Егейського моря.

У. С. С. Василь Вишиваний.

НАДІЯ.

(Посвята Гуцулам.)

О хмари, що в сторони рідні ідете,
Гуцулів всіх щиро вітайте —
О птиці, що в гори на південь пливете
З вітанням од їх повертайте.

В неволі самотний я тужу й сумую,
Далеко народ мій і гори —
І, зданий на ласку судьби, тут нудьгую,
Мій Боже, дай знести це горе.

Я сильно надіюсь, що прийде хвилина,
Весь світ запалає огнями —
І воля народів, щаслива година
Й братерство воскресне між нами.

В неволі . . .

* * *